EUROPA-PARLAMENTET

2004 *2009*

Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender

Betænkning
fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om delegationen til Nederlandene

ORDFØRER: Simon BUSUTTIL

Indledning

En delegation på fire medlemmer af Europa-Parlamentet (jf. deltagerlisten - bilag 1) rejste til Nederlandene den 19. december 2007. Delegationen blev ledet af Martine ROURE (PSE), og den udpegede ordfører var Simon BUSUTTIL (PPE-ED)[1].

Formålet med delegationens besøg var ved selvsyn at konstatere situationen vedrørende modtagelse af asylansøgere og ulovlige indvandrere i Nederlandene, at analysere den nuværende situation i Schiphol-asylcenter for ulovlige indvandrere og at foretage en vurdering af, hvordan de relevante EU-direktiver og forordninger gennemføres i det land:

Ovennævnte direktiver henviste til følgende:

- Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne (modtagelsesdirektivet).

1 Se deltagerliste, bilag 1.

- Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne[1] (proceduredirektivet).
- Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne[2] (Dublin II-forordningen).

Dette besøg til Nederlandene fulgte lignende besøg til Italien (Lampedusa), Spanien (Ceuta og Melilla, De Kanariske Øer), Frankrig (Paris), Malta, Grækenland (Samos og Athen), Belgien og Det Forenede Kongerige.

Delegationens dagsorden omfattede et besøg i Schiphol-asylcenter[3], et møde med den hollandske justitsminister, Nebahat ALBAYRAK i justitsministeriet (Haag) og et møde med flere organisationer, der er involveret i at besøge tilbageholdte i asylcentre eller på anden måde lokalt aktive på asyl- og indvandringsområdet (se liste over organisationer - bilag 3).

Før delegationen rejste til Nederlandene, fik den oplysninger fra organisationer og ngo'er, der beskæftiger sig med indvandring og asyl, f.eks. Amnesty International, det hollandske flygtningeråd, Det Europæiske Råd for Flygtninge og Personer i Eksil, hollandsk forbund for menneskerettigheder, BLinN (tvangsarbejde i Nederlandene), Defence for Children International, Kerkinactie og fra professor Van Kalmthout.

Medlemmerne fik også dokumenter fra ngo'er og statslige institutioner om asyl- og indvandringsreglerne i Nederlandene samt specifikke oplysninger vedrørende proceduren for mindreårige og administrativt tilbageholdte.

Delegationen blev ledsaget af Europa-Parlamentets audiovisuelle tjeneste, som samarbejdede med et lokalt tv-hold. Tanken var at præsentere denne aktivitet fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender via Europe by Satellite (EbS). Besøget fik stor pressedækning. Medlemmerne af Europa-Parlamentet holdt en pressekonference sammen med justitsministeren efter mødet med hende i justitsministeriet i Haag.

Baggrunden

2.1 Lovgivning og tjenester, der er ansvarlige for gennemførelsen af indvandringspolitikken

Udlændingeloven fra 2000, som trådte i kraft i april 2001, forenklede asylproceduren og gjorde den mere effektiv.

Det forvaltningsorgan, der er ansvarlig for at gennemføre udlændingeloven er tjenesten for indvandring og tildeling af statsborgerskab (IND - Immigratie- en Naturalisatiedienst).

1 *EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13-34.*
2 *EUT L 50 af 25.02.2003, s. 1-10.*
3 Detentiecentrum Noord-Holland, Ten Pol 64, 1438 AJ OUDE MEER

Tjenesten refererer til justitsministeriet og er ansvarlig for behandling af alle ansøgninger om indrejse og ophold i Nederlandene, herunder ansøgninger om asyl.

Andre parter, der er inddraget i gennemførelsen af udlændingepolitikken, er:

- **Royal Marechaussee**
  Ansvarlig for:
  - Modtagelse af udenlandske statsborgere ved den hollandsk/belgiske grænse og den hollandsk/tyske grænse, søhavne og lufthavne (primært i Schiphol Lufthavn).

  - Ledsagelse af udenlandske statsborgere, der har udtømt alle retsmidler og ikke må opholde sig i Nederlandene, og ledsagelse af enhver, der nægtes adgang ved den hollandske grænse.

- **Centralt Agentur for Modtagelse af Asylansøgere (Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA))**
  Ansvarlig for:
  - At give asylansøgere beboelse, sikre, at asylansøgere anvender eksisterende social- og sundhedsinstitutioner.
  - At tilbyde aktiviteter, der øger asylansøgernes chancer for et selvstændigt liv både i deres oprindelsesland og i Nederlandene.

- **Hjemsendelses- og Afgangstjeneste (Dienst Terugkeer & Vertrek)**
  - Siden den 1. januar 2007 er tilbagesendelse af udenlandske statsborgere, der ikke har ret til at opholde sig i Nederlandene, blevet håndteret af Hjemsendelses- og Afgangstjenesten. Dette er et udøvende organ under justitsministeriet.

- **International Organisation for Indvandring.**
  Ansvarlig for:
  - At tilbyde støtte til udenlandske statsborgere, der frivilligt vender tilbage til deres hjemland.

2.2 Hollandsk asyllovgivning og ansøgning om asyl

I henhold til hollandsk ret er der seks tilfælde, hvor der kan gives asyl. De omfatter følgende:

(a) i tilfælde af flygtninge i henhold til konventionens bestemmelser.

(b) når en person argumenterer fornuftigt for, at han har gode grunde til at mene, at, hvis han udvises, vil han løbe en reel risiko for at blive udsat for tortur eller for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

(c) når en person af presserende grunde af humanitær art, der er forbundet med vedkommendes afrejse fra hjemlandet, ikke med rimelighed efter ministerens mening kan forventes at vende tilbage til sit hjemland.

(d) når tilbagesendelse til hjemlandet efter vores ministers mening ville udgøre en usædvanlig byrde i forbindelse med den generelle situation der.

(e) når personen som mand, hustru eller mindreårigt barn tilhører en udlændings familie som nævnt i (a) til (d), har samme nationalitet som udlændingen, og enten er rejst ind i Nederlandene på samme tidspunkt som udlændingen eller er rejst ind inden for tre måneder fra den dato, hvorpå udlændingen nævnt i (a) til (d), fik opholdstilladelse til asyl.

(f) når en person, som f.eks. partneren eller det voksne barn, er afhængig af den udlænding, der er nævnt i (a) til (d) i en sådan udstrækning, at han af den grund tilhører denne udlændings familie og er rejst ind i Nederlandene enten samtidig med denne udlænding eller inden for en periode på tre måneder fra den dato, hvor den udlænding, der er nævnt i (a) til (d), fik opholdstilladelse til asyl.

En person, som ønsker at ansøge om asyl, kan sende en ansøgning til en af de tre ansøgningscentre under tjenesten for indvandring og tildeling af statsborgerskab (IND): Ter Apel, Zevenaar eller Schiphol. Ansøgningen kan indgives enten på indrejsetidspunktet, sædvanligvis efter at udlændingen er blevet standset af myndighederne, mens han/hun forsøgte at komme ulovligt ind i landet eller efterfølgende, efter at vedkommende har fået adgang til landet.

Hvis asylansøgeren beder om asyl efter at have fået adgang til landet (landside), bør vedkommende indgive ansøgning til ansøgningscentret Ter Apel. En sådan person anbringes sædvanligvis i et midlertidigt modtagelsescenter og ville vende tilbage til ansøgningscentret enten i Ter Apel eller i Zevenaar med henblik på en samtale.

Hvis asylansøgeren beder om asyl, før vedkommende har fået adgang til landet (airside), føres personen til ansøgningscentret i Schiphol inden for nogle få timer. Efterfølgende nægtes de adgang til landet og vil blive anbragt i et interneringscenter.

Næsten ingen af asylansøgerne i Schiphol-interneringscenter er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument eller et gyldigt rejsedokument med det krævede visum og tilstrækkelige midler til at afholde både omkostninger til opholdet i Nederlandene og omkostninger til rejsen til et sted uden for Nederlandene, hvor indrejse garanteres.

Proceduren for at søge asyl begynder i det øjeblik, ansøgningen underskrives.

a) Indledende samtale

Første trin er en indledende samtale, som tjener til at fastslå identitet, nationalitet og rejseplan for den udenlandske statsborger.

Det er her, at ansøgningen undersøges for at fastslå, om Nederlandene i overensstemmelse med Dublin-proceduren er ansvarlig for at behandle ansøgningen, eller om det rent faktisk påhviler en anden medlemsstat at gøre dette. Hvis en anden medlemsstat er ansvarlig for det, anmoder IND den pågældende stat om at overtage ansøgningen. Så snart den anden stat indvilliger i at overtage ansøgningen, ville asylansøgeren rejse til denne stat inden for en periode på seks

måneder. IND kan dog altid vælge at behandle ansøgningen selv, også i tilfælde, hvor det er andre medlemsstaters ansvar.

Efter den indledende samtale ser IND på, om asylansøgningen fortjener videre behandling i ansøgningscentret (hasteprocedure), eller om asylproceduren bør fortsættes i undersøgelseskontoret (normal procedure).

Dette giver anledning til to muligheder:

- Hasteprocedure: IND forventer at nå frem til en beslutning inden for 48 timer (fire til seks arbejdsdage). Asylansøgeren får så en anden detaljeret samtale i ansøgningscentret.

- Normal procedure: undersøgelsen kræver mere tid. Asylproceduren fortsætter i et af IND's behandlingskontorer. Asylansøgeren tager sædvanligvis til et modtagelsescenter under Central Organisation for Modtagelse af Asylansøgere (Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA)) Denne asylansøgning skal behandles inden for seks måneder. Dette er bestemt ved lov.

En behandlingstid på seks måneder starter, så snart der er indsendt en ansøgning. Denne kan udvides med yderligere seks måneder, hvis der er behov for yderligere efterforskning, f.eks. fra tredjemand.

b) Detaljeret samtale

i) Hasteprocedure

Asylansøgeren, hvis ansøgning behandles ved en hasteprocedure, har to timer til at sende rettelser i udskriften af den første samtale, hvortil han modtager juridisk assistance og, om nødvendigt, en tolk.

De to timer anvendes også til at forberede den næste samtale, hvor asylansøgeren skal give alle relevante oplysninger og tage alle relevante spørgsmål op. Før en asylansøgning afvises, skal IND underrette ansøgeren om sin hensigt om at afvise ansøgningen. Asylansøgeren har mulighed for at kommentere og svare inden for tre timer. Kun på dette tidspunkt kan IND træffe beslutning om asylansøgningen.

IND kan atter afvise asylansøgningen, og i så fald kan ansøgeren anmode om en domstolsprøvelse. Alternativt kan IND henvise asylansøgeren til den almindelige beslutningsprocedure.

ii) Normal procedure

Hvis en ansøgning om asyl ikke kan behandles inden for 48 timer, overtages ansøgningen af et undersøgelseskontor. I mellemtiden ville asylansøgeren være på et modtagelsescenter stillet til

rådighed af COA (Central Organisation for Modtagelse af Asylansøgere), i hvert fald indtil der er truffet en beslutning om ansøgningen.

En juridisk rådgiver og, om nødvendigt, en tolk ville assistere ansøgeren under denne detaljerede samtale. En rapport om samtalen gives til asylansøgeren, som kan gennemgå den sammen med sin advokat. Asylansøgeren har mulighed for at sende rettelser og yderligere oplysninger til myndighederne.

Før en asylansøgning afvises, skal IND underrette ansøgeren om sin hensigt om at afvise ansøgningen. Asylansøgeren har mulighed for at kommentere og svare inden for fire uger. Kun på dette tidspunkt kan IND træffe beslutning om asylansøgningen. Førsteinstansbeslutningen skal træffes inden for seks måneder.

c) Domstolsprøvelse

i) Appel til byretten

I begge typer procedure, hasteprocedure såvel som normal procedure, har asylansøgeren ret til at appellere en negativ beslutning til byretten. I hasteproceduren har appellen ingen opsættende virkning, men asylansøgeren kan bede retten om at tillade ham/hende at blive i landet og vente på resultatet af appellen. Myndighederne afventer i de fleste tilfælde rettens beslutning, før ansøgeren fjernes.

I tilfælde af en positiv afgørelse om enten anmodningen om at blive i landet eller om appellen, henvises ansøgeren derefter til den normale beslutningsprocedure. Byretten træffer sædvanligvis afgørelse af begge anmodninger samtidigt.

ii) Appel til statsrådet

Hvis den første appel af afvisningen af asylansøgningen afvises, kan ansøgeren appellere til Afdelingen for Forvaltningsretlige Sager i Statsrådet. Denne appel har ikke opsættende virkning. Ansøgeren kan dog anmode om en positiv afgørelse fra Afdelingen for Forvaltningsretlige Sager i Statsrådet vedrørende sin ret til at blive i landet, mens han/hun afventer resultatet af appellen. Fjernelse er dog mulig, før Afdelingen for Forvaltningsretlige Sagers afgørelse vedrørende ansøgningen.

d) Endelig afgørelse

Efter en endelig negativ afgørelse vedrørende deres ansøgning i hasteproceduren får den afviste asylansøger besked om straks at forlade landet. Folk under den normale procedure får sædvanligvis 28 dage til at forlade landet frivilligt. Gør de ikke det, kan de blive tvunget til at blive sendt tilbage.

2.2 Statistik

Ifølge den seneste statistik fra IND blev der registreret i alt 9.731 ansøgninger om asyl i Nederlandene i 2007. De fleste asylansøgere kom fra Somalia, Irak, Kina, Nigeria, Iran, Afghanistan, Burundi, Sierra Leone og Eritrea. I 2007 fik 1.063 personer asyl.

2.4 Tilbageholdelse

Udlændingeloven tillader tilbageholdelse af ulovlige indvandrere på grundlag af to bestemmelser:

1. **§ 6**[1] - vedrører udenlandske statsborgere, der er blevet nægtet indrejse ved grænsen. Hovedformålet med tilbageholdelsen er at hindre dem i at komme ind i landet ulovligt. De kan anbringes i en politicelle i maksimalt 15 dage, hvorefter de skal overføres til en institution med en mindre byrdefuld ordning end normalt i et almindeligt fængsel.

2. **§ 59**[2] - denne paragraf gælder for størstedelen af de udenlandske statsborgere, som allerede er rejst ind i Nederlandene, hvad enten det er lovligt eller ej, men hvis ophold ikke længere er lovligt. Hovedformålet med tilbageholdelsen er at lette tvungen fjernelse af dem og at hindre dem i at forsvinde.

Hver person, der nægtes indrejse til hollandsk territorium, kan tilbageholdes. Afviste asylansøgere, hvis hjemsendelsesrejsedokumenter enten er til rådighed eller snart forventes at være til rådighed, kan også tilbageholdes. Hvis der efter en afhøring foretaget af fremmedpolitiet er en rimelig mistanke om, at en udlænding faktisk ikke har nogen gyldig

---

1 *§ 6*
1. En udlænding, der er blevet nægtet indrejse i Nederlandene, kan blive anmodet om at opholde sig i et område eller på et sted, der er anvist af en grænsekontrollør.
2. Et område eller et sted som nævnt i stk. (1) kan sikres mod uautoriseret afgang.
3. Regler vedrørende den ordning, der er gældende for det sikre område eller sted, der er nævnt i stk. (1), herunder de fornødne administrative foranstaltninger, kan fastsættes ved ministeriel bekendtgørelse.
4. En ministeriel bekendtgørelse vedtaget i henhold til stk.(3) forelægges for begge parlamentets to kamre. Den træder i kraft på en dato, der fastsættes ved kongeligt dekret, og som er mere end fire uger efter,at den er forelagt de to kamre, medmindre mindste en femtedel af det forfatningsmæssige antal medlemmer af et af kamrene udtrykker et ønske om inden for et sådant tidsrum, at emnet reguleres ved lov. I så fald skal der fremsættes et lovforslag herom snarest muligt. Hvis lovforslaget trækkes tilbage eller nedstemmes i et af de to kamre, trækkes den ministerielle bekendtgørelse tilbage.

2 *§ 59*
1. Hvis det er nødvendigt af hensyn til den offentlige politik eller den nationale sikkerhed, kan vores minister med henblik på udvisning beordre tilbageholdelse af en udlænding, som:
(a) ikke lovligt er bosat i landet;
(b) lovligt er bosat i landet af de grunde, der er nævnt i §8 (f) og (g).
2. Hvis de papirer, der er nødvendige, forat udlændingen kan sendes tilbage, er til rådighed eller snart bliver til rådighed, anses det for at være i den offentlige politiks interesses, at udlændingen tilbageholdes, medmindre udlændingen lovligt har været bosat i landet af de grunde, der er angivet i§ 8 (a) til (e) og (l).
3. En udlænding må ikke tilbageholdes, eller tilbageholdelsen skal slutte, så snart udlændingen har angivet, at han ønsker at forlade Nederlandene og også har mulighed for at gøre det.
4. Tilbageholdelse i henhold til stk. 1 (b) eller stk. 2 må under ingen omstændigheder vare længere end fire uger. Hvis § 39 har været anvendt på afgørelsen om ansøgningen, må tilbageholdelsen i henhold til stk. 1 (b) under ingen omstændigheder vare længere end seks uger.

opholdstilladelse, anbringes han/hun sædvanligvis i en politicelle (i maksimalt 10-15 dage) efterfulgt af overførsel til et interneringscenter eller et andet fængsel. Asylansøgerne frihedsberøves og føres til ansøgningscentret i Schiphol, hvor deres asylansøgning vurderes.

2.5 Klage over frihedsberøvelse

Efter 28 dages tilbageholdelse er IND forpligtet til at underrette byretten om tilbageholdelsen, hvis den tilbageholdte person ikke allerede selv har appelleret afgørelsen[1] Denne meddelelse anses for at være en appel. Retsmødet ville finde sted senest 14 dage efter modtagelsen af meddelelsen eller appellen. Retten træffer så en afgørelse inden for yderligere 7 dage. Både IND og den tilbageholdte person kan anke denne afgørelse fra retten til Afdelingen for Forvaltningsretlige Sager i Statsrådet. Den tilbageholdte person kan når som helst klage over forlængelse af tilbageholdelsen. Byrettens afgørelse kan ikke ankes til Afdelingen for Forvaltningsretlige Sager i Statsrådet.

2,6 Internationale konventioner og europæisk lovgivning.

Nederlandene er kontraherende part i de fleste af de vigtigste menneskerettighedskonventioner, som f.eks. de internationale konventioner om civile og politiske rettigheder og om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, den europæiske menneskerettighedskonvention og Genève-konventionen om flygtninges retsstilling af 1951 og dens protokol;

Nederlandene tiltræder konventionen om barnets rettigheder med det forbehold, at et barn, som er blevet tilbageholdt, ikke altid vil blive anbragt adskilt fra voksne, samt at bestemmelserne i konventionen ikke forhindrer anvendelse af lovgivning vedrørende voksne på et barn, som er 16 år gammelt.

Fællesskabets direktiver og forordninger om asyl gælder for Nederlandene. Ifølge en rapport fra Europa-Kommissionen fra november 2007 [2] er Nederlandene dog blandt de EU-medlemsstater, der nævnes af Kommissionen, som ikke konsekvent anvender modtagelsesdirektivet i interneringscentre og som trækker modtagelsesbetingelser tilbage i situationer, der ikke er tilladt i direktivet. Endvidere bemærker rapporten med hensyn til tilbageholdte mindreårige, at mængden af uddannelsesmæssige faciliteter er utilfredsstillende. Kommissionen gør opmærksom på, at direktivet ikke tillader undtagelser for så vidt angår dets anvendelse, og at dets bestemmelser finder anvendelse på alle typer lokaler, herunder interneringscentre.

1 Tidligere indeholdt udlændingeloven bestemmelse om en automatisk periodisk revidering hver 28. dag af tilbageholdelsen, men denne bestemmelse blev ændret i 2004, således at der kun foretages en periodisk revidering efter de første 28 dage, og alle efterfølgende revideringer skal den tilbageholdte eller dennes advokat specifikt anmode om.

2 Rapport fra Kommissionen til Rådet og til Europa-Parlamentet om anvendelsen af direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne, KOM(2007)745

Møde med organisationer og ngo'er

Mødet fandt sted i World Meeting Centre BIMS i Schiphol Lufthavn den 19. december 2007 og gik forud for besøget i interneringscentret. De inviterede bestod af organisationer, der aflægger regelmæssige besøg på interneringscentrene eller på anden måde er aktive på asyl- og indvandringsområdet (se bilag 3):

Organisationerne var meget effektive under præsentationerne. Delegationens medlemmer lyttede opmærksomt til ngo'erne, med det forbehold, at delegationen ikke kunne kontrollere ngo'ernes oplysninger.

Det er interessant at bemærke her, at de fleste af de bekymringer, der blev nævnt af ngo'erne vedrørte bestemmelser i den hollandske asyllov, snarere end forholdene i interneringscentrene, selv om sidstnævnte også blev kritiseret.

Ngo'ernes største bekymringer, som der blev fundet frem til under mødet samt i de skriftlige indlæg til delegationen, kan opstilles som følger**:**

3.1 Tilbageholdelsens art

Ngo'er hævdede, at:

a) De personer, som tilbageholdes, har ikke begået nogen straffelovsovertrædelse. Mange af dem er flygtet fra forfølgelse og krige, og de fleste af dem har forladt deres land med det håb at undslippe fattigdom og opbygge en fremtid i Nederlandene eller et andet sted. Til trods herfor bliver de behandlet som kriminelle. Tilbageholdelse har også været stigende i de senere år:

b) Tankegangen vedrørende indvandrere er også bekymrende. Når de tilbageholdes, anses de for at være ulovlige indvandrere og kriminelle.

c) Unødvendig tilbageholdelse sker ofte, selv om det til tider er klart, at fjernelse af indvandrere alligevel er usandsynlig (på grund af manglende dokumenter, hjemlandets afvisning om at samarbejde, osv.). De hævder, at dette er i modstrid med reglen om, at en afvist asylansøger kun må tilbageholdes, hvis der er en realistisk mulighed for, at vedkommende kan fjernes.

d) I tilfælde af ulovlige indvandrere, der er opdaget, efter at de er kommet ind på hollandsk territorium, fører selve den omstændighed, at de ikke har anmeldt sig selv til en formodning om, at de vil forsvinde, uden at der er nogen klar definition af, hvad det 'at forsvinde' betyder. Dette fører til unødvendige tilfælde af tilbageholdelse.

e) Der undersøges ikke alternativer til tilbageholdelse. Sådanne alternative ville f.eks. bestå i regelmæssig rapportering eller også i relevante tilfælde at lade indvandrere opholde sig hos deres slægtninge i Nederlandene.

f) Under anvendelsesområdet for artikel 6 i udlændingeloven vedrørende tilbageholdelse ved grænsen af personer, der ankommer med skib eller med fly, starter en 48-timers procedure, og der skal træffes en beslutning om, hvorvidt en indvandrer skal overføres til et interneringscenter eller ej. Fra dette tidspunkt skal der foretages en undersøgelse inden for 6 uger. Selv om denne procedure anvendes udbredt, er det ikke klart, på hvilket grundlag den udløses. Indvandrere ender med at forblive frihedsberøvet i ca. 100 dage på grundlag af, at en sådan forlængelse ville være retfærdiggjort af et 'behov for undersøgelse'. Selv når dette sker, er der dog ikke nogen begrundelse for at lade tilbageholdelsen vare i mere end seks uger.

g) Dublinforordningen har også den virkning, at den øger frihedsberøvelsen. Indvandrere overføres til interneringscentre og bliver der i ca. 86 dage. I dette tidsrum ses der sædvanligvis ikke på deres sager.

h) Ngo'er hævdede, at indvandrere med en "B9"-tilladelse aldrig skulle tilbageholdes.

3.2 Tilbageholdelsens varighed

Ngo'er hævdede, at:

a) Den manglende tidsgrænse på tilbageholdelsen er et problem. De bemærkede, at Nederlandene er et af de EU-lande, som ikke giver en tidsgrænse for tilbageholdelsen. Udlændingeloven fra 2000 indeholder ingen grænse for tilbageholdelse af ulovlige indvandrere. Ikke desto mindre erkendte ngo'er, at domstolene udviklede en seksmåneders maksimumsperiode for tilbageholdelse. I praksis er der tendens til, at domstolene efter seks måneders tilbageholdelse lægger vægt på de tilbageholdtes rettigheder snarere end statens overvejelser.

b) Varigheden af administrativ tilbageholdelse af ulovlige indvandrere kan i praksis være fra et år til halvandet år, når aspekter vedrørende den offentlige orden er involveret. Her har der været en stigning i den praksis at øge tilbageholdelsesperioder ved at påstå, at aspekter af den offentlige orden er involveret.

c) Med ikrafttrædelsen af den nye lov om indvandrere er bestemmelserne om domstolsprøvelse afskaffet som følge af efterslæbet af sager. Det er desværre ikke alle indvandrere, der har gode advokater. Der var et specifikt tilfælde, hvor en indvandrer blev tilbageholdt i 16 måneder og først blev sat fri, efter at Refugee Council gjorde opmærksom på sagen.

d) Der skal fastsættes en lovgivningsmæssig grænse for administrativ tilbageholdelse af asylansøgere og ulovlige indvandrere.

3.3 De tilbageholdtes forhold

Ngo'er hævdede, at:

a) De tilbageholdtes forhold er langt værre end forholdene for "almindelige" hollandske kriminelle

b) I mange tilfælde opholder der sig fire til seks personer i en celle. Ud over manglen på privatliv anbringes folk, der taler forskellige sprog og har forskellig kultur, sammen, hvilket giver anledning til unødvendige spændinger.

c) Der er ringe adgang til lægehjælp, herunder fysisk og psykologisk hjælp. Personer, som havde alvorlige sygdomme, blev nægtet adgang til en læge og fik blot beroligende midler. Dette er navnlig tilfældet i "Kamp Zeist" og på interneringsbådene i Rotterdam.

d) Tilbageholdte får ikke arbejde, og fritidsfaciliteterne er meget dårlige. Dette resulterer i en dårlig psykisk sindstilstand.

e) Der er mange klager over madens kvalitet og den utilstrækkelige hygiejne, navnlig på interneringsbådene i Rotterdam.

f) Indvandrere i "Kamp Zeist"-centret får kun lov til at komme ud af deres celler i en periode på tre timer.

g) Der er også mange klager over den almindelige behandling fra vagternes side. Vagterne er normalt ikke kvalificeret til jobbet. Nogle ngo'er rapporterede om adskillige beretninger om grove straffesanktioner mod tilbageholdte. Det blev angivet, at der begås fysisk vold mod tilbageholdte – f.eks. er det almindeligt, at de bliver slået, navnlig af 'Royal Marechausee'.

h) De er bange for, at der er sandsynlighed for, at ulykker, som f.eks. branden, der fandt sted på Schiphol-interneringscentret, sker igen. Til trods for disse risici er der stadig et antal interneringscentre, ligesom interneringsbådene i Rotterdam og Kamp Zeist, hvor forholdene kun er forbedret overfladisk eller ikke er forbedret overhovedet. Om natten den 27. oktober 2005 døde 11 ulovlige indvandrere i en brand, der brød ud i udsendelsescentret i Schiphol Oost, 15 andre (herunder vagter) blev såret.

i) Der er ikke nogen kommission for tilbageholdte eller en anden enhed, der beskytter indvandrernes samlede rettigheder i disse interneringscentre.

j) Der er også alvorlig tvivl om overholdelsen af modtagelsesdirektivet. Desuden er Istanbul-protokollen ikke på plads og anvendes ikke.

3.4 Tilbageholdelse af sårbare grupper

Ngo'er hævdede, at:

a) Ofre ikke bliver skilt ud fra andre indvandrere. For eksempel som følge af dette endte en række nigerianske piger efter resultatet af indrejseprocedure til Nederlandene i hænderne på prostitutionskæder i Tyskland og Italien.

b) Tilbageholdelse af sårbare personer, navnlig børn, har været et anliggende, som ngo'er har bekymret sig betydeligt om. Der er intet lovgivningsmæssigt forbud mod at tilbageholde sårbare indvandrergrupper, som f.eks. ofre for overtrædelser af menneskerettighederne, herunder ofre for menneskehandel, traumatiserede indvandrere, uledsagede mindreårige og indvandrerbørn og deres familier.

c) I 2006 fandt der en kampagne sted mod tilbageholdelse af indvandrerbørn og deres familier, med den konsekvens, at antallet af tilbageholdte indvandrerbørn og deres familier faldt væsentligt. Den hollandske regering meddelte også, at der ville blive foretage flere strukturpolitiske forbedringer. Konkrete forslag afventes dog stadig.

i) Ofre for menneskehandel

Ngo'er hævdede, at:

a) Ofre for menneskehandel kan arresteres på grundlag af, at de er 'illegale' og blive tilbageholdt som udlændinge. Dette sker navnlig i tilfælde af tilbageholdelse ved grænser. Formålet med disse former for tilbageholdelse er at sørge for, at de bliver sendt tilbage til deres hjemland. Ngo'er skønner dog, at kun halvdelen af alle tilbageholdte faktisk kan sendes hjem. Resten frigives i sidste ende, uden at der er fundet en løsning på deres status som ulovlige indvandrere. Dette gør deres tilbageholdelse formålsløs fra starten af.

b) Ofre for menneskehandel, som ikke anerkendes som sådanne ofre, når de tilbageholdes, ender med enten at blive sendt tilbage til deres hjemland eller at blive frigivet. I begge tilfælde risikerer de at støde på dem, der smuglede dem, og igen blive sat til at arbejde under forhold, hvor de bliver udnyttet. Ikke desto mindre erkendte ngo'er, at ofre, der er anerkendt som ofre, kan gøre brug af en tremåneders tænkepause. Hvis de beslutter sig til at samarbejde med politiet, er de berettiget til særlig vidnebeskyttelse baseret på "B9"-forordningen, midlertidigt ophold, ret til at bo i et center, sygesikring, retshjælp og social bistand.

c) Det er bekymrende, at selv om Nederlandene underskrev Europarådets konvention om bekæmpelse af menneskehandel (2005), manglede landets ratificering stadig.

ii) Børn og mindreårige

Ngo'er hævdede, at:

a) Af alle flygtninge, der kommer til Nederlandene, er over en fjerdedel under 15 år gamle. Selv om mange unge mennesker flygter sammen med den ene eller begge forældre, er der også en ret stor procentdel af uledsagede mindreårige.

b) Over 30 % af børneasylansøgere i Nederlandene får deres ansøgning behandlet i henhold til hasteproceduren. Desuden er der asylansøgere, som ikke er ældre end fire år gamle, der ofte tales med, uden at der er en advokat eller værge til stede.

c) Nogle samtaler med børn fokuserer på spørgsmål, som er upassende i betragtning af børnenes alder og modenhed.

d) Der er også sket brud på internationale og regionale standarder i de nuværende politikker og praksis til afgørelse af, hvorvidt et barn er uledsaget og derfor har behov for omsorg og beskyttelse, herunder statsstøttede bestræbelser på at spore familier og hjemsende dem. I mange tilfælde tildeler regeringen ansvaret for omsorgen for uledsagede børn til fjerne slægtninge, der bor i Nederlandene, selv hvor disse slægtninge måske er uvillige eller uegnede til at påtage sig dette ansvar.

e) Der er mindreårige, som tilbageholdes i Schiphol-interneringscenter for at afvente en alderstest. Denne test består i at tage billeder af visse knogler og omfatter ikke en psykologisk vurdering. Pålideligheden af denne test er meget kontroversiel, da den kan give mange mindreårige status som voksne.

f) Tilbageholdelse af børn sammen med deres forældre er i modstrid med den internationale konvention om barnets rettigheder, som blev ratificeret af den hollandske regering i 1995. Fra en tidlig alder, fra spædbørn til teenagere, bliver børn tilbageholdt, navnlig i centrene Heerhugowaard, Kamp Zeist og Zestienhoven.

g) Tilbageholdte børn nægtes retten til fri bevægelighed, uddannelse og legefaciliteter. Dette kan være meget traumatisk.

h) Med hensyn til tilbageholdelse anvender de hollandske myndigheder ikke princippet om den sidste udvej for alle mindreårige, men kun for aldersgruppen op til 16 år. Som følge heraf kan mindreårige over 16 blive tilbageholdt sammen med voksne tilbageholdte.

i) Børn bliver lagt i håndjern og anbragt i isolationsceller.

j) Vagter er uddannet til at tage sig af kriminelle snarere end af børn.

k) Uledsagede personer mellem 15 og 25 år bør få mere omsorg. Når mindreårige fylder 18, får de en togbillet og bliver sat på gaden.

l) Samlet rejser den hollandske behandling af børneasylansøgere spørgsmål om landets forpligtelse til at følge asylpolitikker, der tjener disse børns bedste interesser som krævet i henhold til FN's konvention om barnets rettigheder.

3.5 Hasteproceduren

Ngo'er hævdede, at:

a) Effektivitet vinder over beskyttelse i hollandsk asylpolitik. Ifølge ngo'er er hasteprocedurer blevet reglen i Nederlandene, og målet er at øge den tendens så meget som muligt.

b) Generelt sårbare og traumatiserede asylansøgere, herunder børn, har behov for tid til at opbygge tillid til den/de person(er), der er ansvarlig for at træffe afgørelse om deres ansøgning, før de kan forklare grundene til deres flugt eller årsagen til deres traumer. Navnlig personer, der indgiver kønsrelaterede ansøgninger, og personer, der har overlevet tortur eller alvorlige traumer, har behov for et støttende miljø, hvor de kan være sikre på, at deres ansøgninger behandles fortroligt. Hasteproceduren tillader ikke den tid, der er påkrævet til at etablere den nødvendige tillid og tiltro.

c) Den mekanisme, der er beregnet til at fremskynde behandlingen af asylansøgninger – hasteproceduren i *aanmeldcentra* (modtagelsescentre) eller "AC-proceduren"- anvendes upassende og med ringe mulighed for at rette fejl gennem en meningsfuld domstolsprøvelse.

d) Hasteproceduren giver heller ikke tid nok for asylansøgerne til at hvile sig, få oplysninger om asylproceduren, rådføre sig med deres advokat og indsamle beviser til støtte for deres asylansøgninger, og den har heller ikke faste kriterier for afvisning. Konsekvenserne er værre i tilfælde af uledsagede mindreårige, traumatiserede mennesker eller mennesker fra lande med udbredt overtrædelse af menneskerettighederne.

e) Proceduren kan også føre til brud på princippet om *non-refoulement*, da den ikke giver asylansøgeren tilstrækkelig tid til at underbygge sin ansøgning og derfor kunne føre til hjemsendelse til et land, hvor asylansøgeren kan blive udsat for forfølgelse. Manglen på domstolsprøvelse forværrer dette punkt.

f) En appel vedrørende en afgørelse truffet i en hasteprocedure har ikke en automatisk opsættende virkning, selv om der specifikt bedes om dette. Retspraksis har gjort det yderst vanskeligt i praksis at få en sådan opsættende virkning, som fører til beskyttelse mod uberettigede udvisninger. Her anbefaler ngo'er, at appeller vedrørende negative beslutninger i første instans generelt bør gives automatisk opsættende virkning.

3.6 Ngo'er begrænsede adgang til centrene

Ngo'er hævdede, at:

a) Hollandske organisationer kan anføres af justitsministeriet som udenretlige organisationer med adgang til interneringscentre. Adgang er dog begrænset til officielle besøg i separate besøgsrum. Et besøg kan først arrangeres, når de personer, der skal besøges, er bestemt. Dette viser sig at være en hindring for at nå potentielle ofre og andre målgrupper, som f.eks. mindreårige. Ngo'er har behov for bredere og mere fleksibel adgang til indvandrere i interneringscentre.

b) Der er også problemer for kirker og humanitære grupper, som gerne vil besøge centrene regelmæssigt.

c) Kun specifikke grupper af 'ulovlige' indvandrere kan nås. I tilfælde af frihedsberøvelse ved grænser, er der kun adgang til dem, der har ansøgt om asyl. De, der ankommer til lufthavnen og ikke ansøger om asyl, anbringes i en separat afdeling i interneringscentret, hvor de ikke har nogen adgang til retshjælp eller hjælp fra ngo'er. Blandt dem kan der meget vel være mindreårige, ofre for menneskehandel og flygtninge, som bør oplyses om den mulighed, de har, for at søge om asyl.

d) Oplysning til offentligheden om, hvad der foregår i disse centre, er minimal. Ngo'er hævder også, at der lægges stort pres på parter, der har adgang, for at hindre dem i at tale om spørgsmål om mistanke om umenneskelig behandling.

3.7 Andre bekymringer som ngo'er har givet udtryk for

Ngo'er hævdede, at:

a) Stigningen i udvisningsafgørelser er bekymrende. Denne afgørelse behandler personer, som om de er kriminelle og anvendes på personer, som ikke har begået noget kriminelt. Over 1000 personer udsættes for denne behandling. Situationen forværres, når andre familiemedlemmer tages med i afgørelsen. 40 % af de personer, der tilbageholdes, udvises efterfølgende.

b) Udlændingeloven fra 2000 giver mulighed for at pålægge en ulovlig indvandrer en udvisningsordre ved at erklære ham en uønsket udlænding. Som følge heraf slutter eller hindres en indvandrers ret til lovligt ophold, og så længe ordren er i kraft, kan en indvandrer ikke ansøge om og opnå opholdstilladelse eller asyl. Tilbagevenden eller fortsat tilstedeværelse i Nederlandene efter en udvisningsordre er en forbrydelse, der kan straffes med maksimalt seks måneders fængsel.

c) De, der udvises med en meddelelse om at forlade landet, efter at deres ansøgning er blevet afvist, efterlades på gaderne. De er subsistensløse og kan ikke tjene til livets ophold. Der er også alvorlig bekymring om kvinder, der løslades på denne måde. De har ikke ret til ordentlige levevilkår, bolig og lægehjælp.

d) Systemet med tilbageholdelse ved grænserne og loven om straffeprincipper er baseret på et kriminelt system. Indvandrere kan dog ikke drage fordel af en række rettigheder i det strafferetlige system.

e) Politikere giver ulovlige indvandrere og asylansøgere et negativt image og stempler dem som økonomiske flygtninge og til tider kriminelle. Dette resulterer i en alvorlig mangel på overvejelse af menneskerettigheder i offentligheden og også i politiske debatter om asylansøgere, ulovlige indvandrere og andre indvandrere.

f) Da besøget fandt sted, var nogle internationale instrumenter endnu ikke ratificeret. Som en række andre europæiske lande havde Nederlandene i december 2007 stadig ikke underskrevet den internationale konvention om beskyttelse af vandrende arbejdstagere og deres familiemedlemmers rettigheder ('konventionen om vandrende arbejdstagere', 1990).

Nederlandene underskrev Europarådets konvention om bekæmpelse af menneskehandel (2005), men den var stadig ikke ratificeret.

g) Asyl anvendes som et redskab til at kontrollere migrationsstrømme og til at afholde potentielle asylansøgere. Retten til asyl kan ikke fraviges, eftersom det ikke er en yderligere ret, som medlemsstater giver, men en ret som hvert enkelt menneske kan kræve i henhold til Genève-konventionen.

h) Der gives asylansøgere utilstrækkelig tid til at få deres papirer ordnet som forberedelse til deres tilbagesendelse. Ved at tvinge afviste asylansøgere, til tider med børn, ud af modtagelsessystemet tvinger de hollandske myndigheder folk til at bo på gaderne.

i) Der er også spørgsmål vedrørende adgangen til data om indvandring. Rapporter om udviklingen i indvandring blev for nylig forkortet og begrænset til kun hovedudviklingen. De offentliggøres også mindre hyppigt (en gang hvert halve år i stedet for tre gange om året). Desuden bliver der ikke offentliggjort specifikke detaljerede data om sårbare grupper, der tilbageholdes, som f.eks. indvandrerbørn og deres familier.

Besøg i centret

Missionens dagsorden omfattede et besøg i Schiphol-interneringscentret. Under besøget fik de delegerede en præsentation og en omvisning med guide i centret sammen med direktøren for interneringscentret, vicedirektøren for afdelingen for indvandringspolitik samt embedsmænd fra ansøgningscentret og fra hjemsendelses- og afgangstjenesten. Delegationen havde også mulighed for at tale med en række indvandrere, der opholdt sig i centret og efterfølgende at stille spørgsmål til centrets repræsentanter.

Præsentationen blev givet ved besøgets start af HP SCHREINEMACHERS, som er vicedirektør for afdelingen for indvandringspolitik.

Følgende repræsentanter var til stede til at besvare spørgsmål:

- Alfons MOOREN – direktør for interneringscentret
- HP SCHREINEMACHERS – vicedirektør for afdelingen for indvandringspolitik
- Vincent VUIJK - Hjemsendelses- og Afgangstjeneste
- Michiel MEINARID - Afdelingsleder Ansøgningscenter
- Theo THUM Viceafdelingsleder Ansøgningscenter
- En repræsentant for Royal Marechaussee (grænsepoliti)

4.1 Indledende præsentation

Under den første præsentation nævnte vicedirektøren hovedsageligt følgende punkter:

1) Asylansøgere ansøger i et ansøgningscenter. 75 % af ansøgningerne foretages andre steder end Schiphol, mens de resterende 25 % foretages der. De, som ansøger i andre centre, tilbageholdes ikke. De, som tilbageholdes, er dem, som blev nægtet indrejse ved grænsen.

2) Hvis en person, der er blevet nægtet indrejse ved grænsen, ansøger om asyl, anbringes personen i det lukkede ansøgningscenter i Schiphol og proceduren sættes i gang. Hvis det er muligt, vil ansøgningen blive behandlet inden for 48 arbejdstimer. Hvis ansøgningen ikke kan behandles inden for dette tidsrum, er der en seks ugers periode hertil, og de vil blive overført til et interneringscenter.

3) Udlændinge, som har ulovlig status i Nederlandene, tilbageholdes også. Hvis de anmoder om asyl, tager det seks uger for deres ansøgning at blive behandlet. Disse personer opholder sig ikke i Schiphol, men i andre centre. Deres behov for mad, omsorg og uddannelse dækkes.

4) En rapport fra Kommissionen angav, hvordan Nederlandene respekterede retningslinjerne.[1] For de 25 % der opholdt sig i Schiphol konkluderede rapporten, at centret var tilstrækkeligt. Ikke desto mindre var der en vis kritik af indvandrernes materielle behov.

4.2 Rundvisning i interneringscentret

1) De delegerede fik vist et rum, hvor indvandreres ejendele opbevares, så snart de ankommer. Når indvandrere ankommer i lufthavnen, har de bagage og andre ejendele. Til tider har de også penge med. Denne bagage opbevares sikkert i disse rum, som er kameraovervågede. To personer har nøgler til disse rum.

2) I den periode, hvor indvandrere tages ind, spørger personalet om spisevaner, medicinske behov og tager imod indvandrernes bagage og andre penge/papirer, som de måtte have. Der tages et billede af personerne og andre data, og de får et gratis telefonkort.

3) De delegerede fik at vide, at omkring 10.000 personer om året passerer igennem Schiphol-interneringscentret. Der er 308 steder i alt. Logistikken bliver kompliceret og fører til tider til, at personlige ejendele går tabt omkring 3 til 4 gange om året.

4) De delegerede fik vist de forstærkede modtagelsesceller, hvor indvandrerne anbringes, når de første gang ankommer til centret, og før de rejser. Disse celler anvendes kun til transit og et af formålene med dem er at finde frem til narkotikahandlere. Rummene er enkle, rene og har en bænk. Dørene ser ud til at være forstærket.

5) De delegerede fik vist en 'pilotmaskine'. Pilotmaskinen anvender en fingeraftryksdatabase til at frembringe nærmere oplysninger om personer, der opholder sig i interneringscentre, herunder specifikke oplysninger, som f.eks. hvilken mad de har bedt om. Formålet med denne maskine er at undgå forveksling mellem forskellige personer i centret.

1 KOM (2007) 745

6) Repræsentanten oplyste, at der er mulighed for at dyrke sport (som f.eks. basketball) og andre fritidsaktiviteter. Der er også adgang til lægehjælp døgnet rundt. En psykiaters ydelser tilbydes også. Det hollandske flygtningeråd har et kontor i centret, og advokat/klientforhold opretholdes.

7) Værelser til mænd og kvinder er adskilt, og generelt føler alle sig trygge. I den afdeling, man besøgte, var der dog to kvinder, som sagde, at de følte sig utrygge, fordi de kun var sammen med mænd. Der er ingen familier, mindreårige eller børn, som opholder sig i centret. Mindreårige opholder sig i 'Zestienhoven'-centret. Afdelingen for kriminelle i centret er adskilt fra det sted, hvor andre asylansøgere opholder sig.

8) Celledøre holdes åbne hele dagen, og de lukkes kl. 21.00. Gården/den åbne plads uden for kan anvendes til at få frisk luft efter behov. Selv om der serveres mad, er der også madlavningsfaciliteter for indvandrere. Til tider bestiller personer, der opholder sig i centret, særlige madvarer, så de kan lave mad.

9) En tavle med navne, fødselsdatoer og billeder af indvandrerne viste, at nogle af indvandrerne var unge. Repræsentanten for centret sagde, at oplysningerne på tavlen viser den alder, som indvandrerne har opgivet. Det blev klart, at to personer, herunder en kvinde, var involveret i en tvist om alder. De blev dog tilbageholdt til trods for, at repræsentanten sagde, at når der var en alderstvist, ville den pågældende person få tvivlens fordel. I disse tilfælde udføres der en undersøgelse, og de sendes til en klinik i Eindhoven for at få foretaget en knogletest. Repræsentanten erkendte, at der kan være en vis fejlmargin ved sådanne test og sagde, at i sådanne tilfælde får indvandreren altid tvivlens fordel.

10) De delegerede fik også vist en række celler, hvor indvandrerne opholder sig. Cellerne var små, og hver celle var indrettet til to personer. Cellerne indeholdt et badeværelse med en dør, et fjernsyn og en køjeseng. Nogle delegerede hævdede, at de havde set nogle toiletter uden døre.

11) De delegerede fik at vide, at opholdet i Schiphol nemt kan vare seks måneder. Tilbageholdelsen kan imidlertid udvides under appelproceduren. Under disse omstændigheder kan tilbageholdelsen strække sig over 12 måneder.

4.3 Møde med indvandrerne

De delegerede fik mulighed for at tale med de indvandrere, der opholdt sig i Schiphol-interneringscentret. Ordføreren fik følgende kommentarer:

1) En person fra Irak sagde, at han havde været i centret i halvanden måned. Han sagde, at han var 67 år gammel og syg. Han havde bedt om asyl. Problemet var, at for at ankomme til Nederlandene, var han rejst gennem Ungarn. Han sagde, at han var i Ungarn i under en time, og at han blot skiftede fly der. Han bad om asyl i lufthavnen i Nederlandene, og han blev efterfølgende bragt direkte til Schiphol-interneringscentret. Han sagde, at Nederlandene havde sendt en forespørgsel til Ungarn om hans sag, og at hans

asylansøgning nu afhang af Ungarns svar. I mellemtiden klagede han over at være nødt til at opholde sig i centret.

2) En sudaneser sagde, at han var kommet til Nederlandene med et falsk pas via Syrien. Han sagde, at han blev anbragt i en 'åben lejr' i fire år. Han sagde, at han led af brok og malaria. Efter at han kom til Nederlandene, var han rejst videre til Irland. Irland sendte ham imidlertid tilbage til Nederlandene. Han sagde, at han havde været i Schiphol-centret i i alt 9 måneder.

3) En person fra Nigeria sagde, at han også havde været i centret i 9 måneder. Han havde et namibiansk pas. Han blev deporteret til Namibia, men Namibia sendte ham tilbage til Nederlandene. Han ansøgte om asyl i Nederlandene, men hans asyl blev afslået. Han sagde, at hans fremtid nu var uforudsigelig. I mellemtiden opholdt han sig i centret.

4) En anden person fra Irak sagde, at han havde været i Schiphol-centret i 6 måneder. Han var taget til England, men blev sendt tilbage til Nederlandene, også på grund af Dublin-forordningen. Han sagde også, at han havde en usikker fremtid

5) Nogle delegerede mødte en ung mand, som sagde, at han var under 18 år. Han hævdede, at da han blev pågrebet, var han blot på gennemrejse gennem Schiphol med sit sportshold fra skolen, og han klagede over proceduren vedrørende tvisten om hans alder, og at han blev tilbageholdt.

6) En kvinde sagde, at selv om hun ikke følte sig truet der, hvor hun var, følte hun alligevel at det til tider var skræmmende, at der kun var få kvinder. Desuden blev der ikke taget højde for kvinders specifikke behov.

7) Et antal indvandrere klagede over manglen på lægehjælp. De sagde, at lige meget hvad de fejlede, fik de blot paracetamol.

4.4 Drøftelse

Efter rundvisningen i centret havde delegationen mulighed for en drøftelse og for at stille spørgsmål til centrets repræsentanter. Der blev givet følgende svar:

1) Ansøgningerne fra 25 % af indvandrerne i Schiphol afvises straks gennem hasteproceduren.

2) Der er et uafhængigt udvalg, som lytter til indvandrernes klager.

3) Ved hasteprocedure forventedes der nye instrukser, som ville gøre processen mere retfærdig og effektiv.

4) Hvis en persons anmodning afvises i Schiphol, kan vedkommende appellere på fire punkter. Proceduren tager omkring to uger. I mellemtiden opholder de sig i interneringscentret. Hvor en appel anses for at være ubegrundet, er en afgørelse uomstødelig, og der tages skridt til at sende den relevante person tilbage til vedkommendes oprindelsesland.

5) Tilbageholdelsen fortsætter, så længe det er rimeligt. Reglen er imidlertid seks måneder. Domstolene vil tage højde for, om udlændingen er ansvarlig for forsinkelsen. I tilfælde af tilbageholdelse i 14-15 måneder vejer frihed imidlertid tungere end statens interesser, og indvandrere frigives. En frigivelse betyder, at de bliver sat på gaden med et dokument, der angiver, at de skal forlade Nederlandene.

6) Der er et specifikt kontor, der tager sig af ansøgninger i henhold til Dublin-forordningen. Hvis der er en situation, som falder ind under Dublin-forordningen, foretages der en anmodning til den pågældende medlemsstat. Mens svaret afventes, bliver personen i Nederlandene. Hvis den anden medlemsstat ikke accepterer ansøgningen, ville den pågældende person være berettiget til at søge asyl i Nederlandene.

Møde med den hollandske justitsminister, Nebahat Albayrak

Mødet med den hollandske justitsminister, Nebahat ALBAYRAK fandt sted i justitsministeriet Mødet blev efterfulgt af en pressekonference.

Under mødet blev der drøftet anliggender vedrørende hollandsk indvandrings- og asyllovgivning samt spørgsmål, der var dukket op under drøftelser med ngo'er og i Schiphol-interneringscentret. Følgende punkter blev taget op af ministeren:

1) Nederlandene har en tradition for at beskytte personer. Målet er at fortsætte denne tradition og at forbedre systemet.

2) Tilbageholdelse begrænses sædvanligvis til seks måneder. I visse tilfælde er der dog behov for at overskride dette tidsrum. Hvor længe, tilbageholdelsen varer, er også afhængigt af den pågældende persons samarbejde. Ministeren hævdede, at hvis indvandrere samarbejder, kan de være ude på seks dage.

3) Hvis et barn ledsaget af sin familie ulovligt krydser grænsen, er det i øjeblikket muligt at tilbageholde dem. Familierne bringes til et modtagelsescenter, hvis de ankommer legalt til Nederlandene. Familier tilbageholdes kun i tilfælde, hvor der er en alvorlig mistanke om, at de vil forsvinde. Ideen er at tilbageholde dem i maksimalt to uger, men dette er et forslag, der endnu ikke er vedtaget af parlamentet. En anden mulighed ville være kun at tilbageholde en af forældrene.

4) Ministeriet har også arbejdet på at forbedre forholdene for børn (navnlig dem, der tilbageholdes i Rotterdam) og andre sårbare personer, som f.eks. gravide kvinder.

5) Det forudses ikke at holde op med at tilbageholde ledsagede børn, da der ville være en iboende risiko for, at forældrene misbruger systemet. Ministeren bekræftede, at der er tilbageholdt børn, men at der i så høj grad som muligt skelnes mellem børn, som er ledsaget af deres forældre, og børn, som ikke er ledsaget. Tilbageholdelse begrænses altid så meget som muligt.

6) Når der findes familier, og de ansøger om asyl, anbringes de i åbne centre. Det anerkendes, at det miljø, som børn bliver anbragt i, bør være forskellig fra miljøet i normale fængsler. Ministeren sagde, at der gøres alt, hvad der er muligt, for at skabe et egnet miljø for børn. De delegerede fik også vist en række billeder med forbedringer, der var foretaget i et center.

7) Til tider vælges den mulighed at tilbageholde den ene af forældrene, mens den anden frigives sammen med barnet.

8) Mindreårige kan til tider tilbageholdes for at undgå den risiko, at de falder i hænderne på menneskesmuglere. Dommere stopper sædvanligvis tilbageholdelsen efter seks måneder, men de kan tilbageholdes i længere tid, når personens identitet ikke er klar, eller når oprindelseslandets konsulat ikke samarbejder om deres tilbagesendelse.

9) Børn bliver til tider lagt i håndjern, men dette gøres kun under særlige omstændigheder, som f.eks. når et barn bliver ukontrollabelt voldeligt. Ministeren nævnte en sag, hvor denne foranstaltning blev truffet specifikt, da en mindreårig i et af centrene udløste brandslukningssystemet med en lighter. Efter disse hændelser arbejdes der på at gøre brandsystemet upåvirkeligt af den slags misbrug.

10) Myndighederne tager højde for sårbare personers situation. Der er dog ingen planer om at ophøre med tilbageholdelse for disse grupper.

11) Under tilbagesendelsesprocedurer overholdes indvandreres rettigheder. Ministeren forklarede, at der foretages lægeundersøgelser, før tilbagesendelsen finder sted, og at der træffes foranstaltninger til at bekræfte, at den pågældende person kan tåle at flyve.

12) At have åbne centre for de personer, der er udvist og sat på gaden, ville give det forkerte signal om, at staten tager sig af dem under alle omstændigheder. Dette vil gøre udvisninger ineffektive.

13) Med hensyn til indholdet af rapporten fra Kommissionen til Rådet og til Europa-Parlamentet om anvendelsen af direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere[1] ville Nederlandene gerne have nogle afklaringer af, hvad bemærkningerne i rapporten er baseret på. I januar 2008 var der fastsat et møde med Kommissionen og på et tidspunkt i 2008 måtte Nederlandene udsende en formel reaktion.

14) Modtagelses- og interneringscentre er åbne for kontrol, som det var tilfældet med denne delegation fra Europa-Parlamentet. Europarådets Komité til Forebyggelse af Tortur og Umenneskelig eller Vanærende Behandling eller Straf (CPT) gennemførte besøg.

15) Personale og myndigheder i centrene er alle tilstrækkeligt uddannet.

16) Der bør ikke foretages nogen større reform af Dublin-forordningen. De nødvendige forbedringer bør gennemføres via det fælles europæiske asylsystem.

1 KOM(2007) 745

Ordførerens konklusioner og henstillinger

Ordføreren vil gerne bemærke, at de hollandske myndigheder og ministeren var meget samarbejdsvillige, åbne og til rådighed til at svare på spørgsmål stillet af delegationen.

Samlet set og sammenlignet med andre interneringscentre, der er besøgt i andre lande, kan det ses, at forholdene i Schiphol-interneringscentret ser ud til at være tilfredsstillende.

Ordføreren ønsker afslutningsvis at rejse følgende spørgsmål:

1) Selv om forholdene i Schiphol-interneringscentret ser ud til at være tilfredsstillende, understregede ngo'er interneringsbådene i Rotterdam og "Kamp Zeist"-centret, når de henviste til uacceptable forhold. Der er behov for flere oplysninger om disse centre navnlig i lyset af de påstande, der er fremsat af ngo'er.

2) De tjenesteydelser, der er til rådighed i Schiphol-interneringscentret som beskrevet, bør stilles til rådighed i alle interneringscentre. De omfatter god lægehjælp og psykiatrisk hjælp og kontorer til opretholdelse af forholdet mellem advokat og klient.

3) Ngo'er bør gives fuld adgang til alle interneringscentre for at sætte dem i stand til at udføre deres arbejde inden for de regler, der angives af de hollandske myndigheder.

4) Påstande om misbrug, vold og upassende adfærd fra myndighedernes side bør tages alvorligt, og der skal tages skridt til at undersøge dem og skride til handling.

5) Der bør være fuld gennemsigtighed med hensyn til, hvad der foregår i interneringscentre.

6) Der bør undersøges andre foranstaltninger end brug af håndjern til at styre uregerlige mindreårige.

7) Selv om maksimumsperioden for tilbageholdelse er fastsat til seks måneder ved sædvane, bør der forankres og gennemføres et specifikt tidsrum i lovgivningen.

8) Der bør undersøges alternativer til tilbageholdelse, og disse bør anvendes i tilfælde af sårbare grupper og navnlig i forhold til børn og mindreårige.

9) Der er gjort særlige bestræbelser på at finde frem til sårbare indvandrere, for at de kan få særbehandling, så der ikke bliver tilfælde, hvor deres sårbarhed kan udnyttes.

10) Der er brug for flere oplysninger om, hvordan Nederlandene overholder modtagelsesdirektivet.

11) Hasteprocedurer bør anvendes med forsigtighed og bør så vidt muligt undgås for indvandrere, der ser ud til at være sårbare. Muligheden for domstolsprøvelse bør ikke bringe i fare ved hasteprocedurer.

12) Personer, der er involveret i en tvist om alder, bør anses for at være mindreårige og kun tilbageholdes i henhold hertil, indtil alderstvisten er afgjort.

13) Kvinder bør have separate tilbageholdelsesfaciliteter, så der tages højde for deres specifikke behov.

ANNEX 1

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

Parlement Européen
Commission des libertés civiles, de la justice et des affaires intérieures
Délégation aux Pays-Bas
19 Décembre 2007

LISTE DES PARTICIPANTS 7

Membres du Parlement Européen

Martine ROURE – Chef de délégation

Simon BUSUTTIL - Rapporteur
Jeanine HENNIS PLASSCHAERT
Rareş-Lucian NICULESCU

Groupes politiques

Michael SPEISER (PPE)
Annie LEMARCHAL (PSE)
Chiara TAMBURINI (GUE)

Assistants

Pauline CHAIGNE (assistante de Martine ROURE)
Marlies KAAL (assistante de Esther de LANGE)
Nanda KELLY (assistante de Jeanine HENNIS PLASSCHAERT)
Jan MICALLEF (assistant de Simon BUSUTTIL)
Nadia POHLMAN (assistante de Wolfgang KREISSL DÖRFLER)
Adriana RAD (assistante de Marian-Jean MARINESCU)
Sander SCHAAP (assistant d' Edith MASTENBROEK)

Secrétariat de la Commission LIBE

Ana DUMITRACHE

Bureau du Parlement Européen aux Pays-Bas

Sjerp VAN DER VAART

Interprètes

FR	NL	EN	RO
DIERICKW P.	SAUER A.	KENNEDY A.	URSU D.
QUAMMAR S.	SIMONS K.	ENNIS M.	MARCU M.
			OLSZEWSKI M.

ANNEX 2

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

European Parliament
Committee on civil liberties, justice and home affairs
Delegation to the Netherlands
19 December 2007

Draft Programme 6

7:52	**Travel** by Thalys *9307* from Gare du Midi, Brussels, to the Schiphol Airport
10:19	Arrival at the Schiphol Airport
10:45 – 12:00	**Briefing meeting with NGOs and organisations** active in the field of asylum and immigration (location: World meeting center BIMS (at the airport), meeting room Vasco da Gama)[1]
12:00 – 13:00	**Lunch** offered by the Dutch Ministry of Justice, Immigration Policy Department - Location: Hotel Schiphol, Rijksweg A4 Nr.3, 2132 MA Amsterdam - Schiphol
13:00 – 13:15	Bus to the Schiphol detention centre
13:15 – 15:00	**Visit of the Schiphol detention centre**[2] *Welcome by Mr HP SCHREINEMACHERS - Deputy Director Immigration Policy Department; Tour in the detention centre; Questions and answers session* *The following representatives will be guiding the tour and will be available for answering questions:* *- Alfons MOOREN - Director of the Detention Centre* *- HP SCHREINEMACHERS - Deputy Director Immigration Policy Department* *- Vincent VUIJK - Repatriation and Departure Service* *- Michiel MEINARID - Unit manager Application Centre* *- Theo THIJM - Deputy Unit manager Application Centre* *- Representative of the Royal Marechaussee (border police)*
15:00 – 16:30	Bus to The Hague

[1] **World Meeting Center BIMS**, Westelijke Randweg 43, 1118 CR LUCHTHAVEN SCHIPHOL
T +31 (0) 20 658 0658, F +31 (0) 20 658 0671, www.worldmeetingcenter.nl

[2] **Address of the Schiphol Detention Centre:**
Detentiecentrum Noord-Holland, Ten Pol 64, 1438 AJ OUDE MEER
Tel. (020) 82 22 300, Fax (020) 82 22 324

16:30 – 17:15 **Meeting with the State Secretary for Justice**, Mrs Nebahat ALBAYRAK (location: Ministry of Justice, The Hague[1]) and *possibly*: **doorstep press conference**

Free **return to Brussels**

Our proposal:

17:45 – 18:00 Bus to the station Den Haag HS (Holland Spoor)

18:36 Return from Station Den Haag HS to Brussels *(IC 9260 train)*
Arrival in Brussels: 20:36 Bruxelles Nord;
20:41 Bruxelles Central; 20:45 Bruxelles Midi

Other possibility:

19:06 – 21:08 Thalys *9362* from Station Den Haag HS to the Station Bruxelles Midi (booking in advance needed)

*The **purpose of the visit to the Netherlands** is to ascertain directly the situation of the asylum seekers and irregular migrants in the Netherlands, to check the implementation European Directives such as the Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum seekers, as well as to exchange views with government authorities and representatives of civil society.*

*This visit to the Netherlands is part of a **whole series of visits** by members of the LIBE Committee to various EU Member States. Since 2005, similar delegations have been organised to Italy, Spain, France, Malta, Greece, Belgium and UK.*

For further information on the delegation, please contact:

Ana DUMITRACHE
Administrator
European Parliament
Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs
Tel: 0032 (0)2/28 41416
Fax: 00 32 (0)2/28 44941
E-mail ana.dumitrache@europarl.europa.eu

[1] **Address of the Dutch Ministry of Justice:**
Schedeldoekshaven 100, 2511 EX DEN HAAG
General telephone number: +31 (0)70 3 70 79 11

ANNEX 3

ORGANISATIONS AND NGOS THAT WERE PRESENT AT THE MEETING WITH THE LIBE DELEGATION ON THE 19 DECEMBER 2007

Amnesty International-Dutch Section
Association for Dutch asylum lawyers

BLinN (Bonded Labour in the Netherlands)

Defence for Children International
Drs. J.J.F. van Melle
Dutch League of the Human Rights

Kerkinactie

LOS (Knowledge Centre for Undocumented Migrants)

SAMAH

Stichting LOS

VluchtelingenWerk Nederland / Dutch Council for Refugees